ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PHILIPPE LÉGER

της 26ης Σεπτεμβρίου 2002 [1]

1. Με την παρούσα προσφυγή, που ασκήθηκε βάσει του άρθρου 230, πρώτο εδάφιο, ΕΚ, η Ιταλική Δημοκρατία ζητεί τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 2000/197/ΕΚ της Επιτροπής, της 1ης Μαρτίου 2000, για την τροποποίηση της απόφασης 1999/187/ΕΚ σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών που υποβλήθηκαν από τα κράτη μέλη όσον αφορά τις δαπάνες του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων (στο εξής: ΕΓΤΠΕ), για το οικονομικό έτος 1995 [2].

2. Η Ιταλική Δημοκρατία βάλλει κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον επιβάλλει πέντε σειρές δημοσιονομικών διορθώσεων για τις δαπάνες που δηλώθηκαν για το οικονομικό έτος 1995. Οι δαπάνες αυτές αφορούν τα έξοδα διαχείρισης και ελέγχου του δημοσίου αποθέματος των δημητριακών. Οι επιβληθείσες διορθώσεις είναι οι ακόλουθες:

— επιμέρους δημοσιονομικές διορθώσεις 3 358 746 955 ITL, 807 967 249 ITL και 22 116 046 015 ITL για δαπάνες σχετικά με τα έξοδα αποθεματοποιήσεως σκληρού σίτου·

— επιμέρους δημοσιονομικές διορθώσεις συνολικού ποσού 54 518 294 818 ITL για δαπάνες σχετικά με τα έξοδα αποθεματοποιήσεως σκληρού σίτου·

— δημοσιονομική διόρθωση 1 923 101 478 ITL αντιστοιχούσα στο ύψος της εγγυήσεως η οποία θα έπρεπε να καταπέσει στο πλαίσιο πωλήσεως σκληρού σίτου με προορισμό την Αλγερία·

— δημοσιονομική διόρθωση 9 965 368 843 ITL αντιστοιχούσα στην αξία των διαφορών που διαπιστώθηκαν στα αποθέματα μαλακού σίτου, κριθής και αραβοσίτου μεταξύ του τέλους του οικονομικού έτους 1994 και της αρχής του οικονομικού έτους 1995, και

— δημοσιονομική διόρθωση 2 502 127 250 ITL αντιστοιχούσα στο ύψος των διορθώσεων που πραγματοποίησε η Επιτροπή σε προηγούμενη μηνιαία δήλωση όσον αφορά τον μαλακό σίτο, την κριθή και τον αραβόσιτο.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — ΕΕ L 61, σ. 15, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση.

3. Η Ιταλική Δημοκρατία βάλλει επίσης κατά της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία η τελευταία αυτή αρνήθηκε να της χορηγήσει το ποσό των 11 952 457 079 ITL στο πλαίσιο της τακτοποιήσεως των τιμολογίων πωλήσεως δημητριακών στη δημόσια παρέμβαση.

4. Οι λόγοι των εφαρμοσθεισών διορθώσεων συνοψίζονται σε μια ανακεφαλαιωτική έκθεση, σχετικά με τα αποτελέσματα των ελέγχων για την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων, για το οικονομικό έτος 1995 [3]. Θα εξετάσω διαδοχικά τα στοιχεία που αφορούν ειδικότερα τις διάφορες αυτές διορθώσεις (σημεία Ι έως VII).

Ι — Οι επιμέρους δημοσιονομικές διορθώσεις 3 358 746 955 ITL, 807 967 249 ITL και 22 116 046 015 ITL για δαπάνες σχετικά με τα έξοδα αποθεματοποιήσεως σκληρού σίτου

Α — *Τα πραγματικά περιστατικά*

5. Στο πλαίσιο αποστολών ελέγχου, που διενεργήθηκε επί τόπου, η Επιτροπή διαπίστωσε, όσον αφορά τα αποθέματα παρεμβάσεως σκληρού σίτου, σημαντικές διαφορές μεταξύ της ετήσιας δηλώσεως των ιταλικών αρχών για το οικονομικό έτος 1995 και της πραγματικής καταστάσεως των αποθεμάτων. Η Επιτροπή, στηριζόμενη στα διαθέσιμα στοιχεία, αποφάσισε:

— να μειώσει τις δαπάνες που δηλώθηκαν βάσει της θέσεως του προϋπολογισμού 1011.003, κατά ποσό 3 358 746 955 ITL·

— να μειώσει τις δαπάνες που δηλώθηκαν βάσει της θέσεως του προϋπολογισμού 1012.003 κατά ποσό 807 967 249 ITL, και

— να αυξήσει τις δαπάνες που δηλώθηκαν βάσει της θέσεως του προϋπολογισμού 1013.003 κατά ποσό 22 116 046 015 ITL.

Β — *Τα επιχειρήματα της Ιταλικής Δημοκρατίας*

6. Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η επίδικη διόρθωση είναι παράνομη. Προς

3 — Έγγραφο VI/6462/98, όπως οριστικοποιήθηκε στις 12 Ιανουαρίου 1999 (στο εξής: ανακεφαλαιωτική έκθεση) (αποσπάσματα συνημμένα στο παράρτημα Ι του υπομνήματος αντικρούσεως).

στήριξη της απόψεώς της, αναπτύσσει τα ακόλουθα επιχειρήματα [4]:

«[...] η ποσότητα των αποθεματοποιημένων σιτηρών, όπως αποκαταστάθηκε την 1η Οκτωβρίου 1994 (ήτοι την αρχή του οικονομικού έτους 1995) [ανερχόταν] σε 715 241,791 τόνους [και] αναλυόταν ως εξής:

απόθεμα συσταθέν την 1η Οκτωβρίου 1994 (βάσει ελέγχων απογραφής)
639 282,836 τόνοι

+ απόθεμα στην εταιρία Casillo
91 664,845 τόνοι

+ απόθεμα στην εταιρία Federconsorzi
117,980 τόνοι

+ απόθεμα στην εταιρία Molini Nuova Daunia 7 681,500 τόνοι

μείον τις ελλείπουσες ποσότητες στην εταιρία CO.GE.A
23 505,900 τόνοι

απόθεμα την 1η Οκτωβρίου 1994
715 214,251 τόνοι

Οι υπηρεσίες της Επιτροπής παρατήρησαν, σχετικά με αυτό το απόθεμα που δήλωσαν οι ιταλικές αρχές, ότι ήταν μεγαλύτερο κατά 174 640,558 τόνους από την ποσότητα που εμφαινόταν προηγουμένως στους πίνακες του ΕΓΤΠΕ, στις 30 Σεπτεμβρίου 1994 (ημερομηνία αντιστοιχούσα στο τέλος του 1994), η οποία αντιστοιχούσε σε 540 601,233 τόνους, η δε διαφορά αυτή εξηγούνταν, κατά τις υπηρεσίες αυτές, από μια αύξηση των αποθεμάτων εκ μέρους των ιταλικών αρχών κατά 198 146,458 τόνους και μια αντίστοιχη μείωση των ίδιων αποθεμάτων κατά 23 505,900 τόνους.

Πρέπει να επισημανθεί ότι, ανεξάρτητα από τους λόγους που δικαιολόγησαν τις πραγματοποιηθείσες ειδικές διορθώσεις, οι υπηρεσίες της Επιτροπής, [...] με το έγγραφό τους αριθ. 4014 της 9ης Φεβρουαρίου 2000 [...], δήλωσαν ότι εδέχθησαν την αύξηση κατά 174 640,558 τόνους των αποθεμάτων σκληρού σίτου από το οικονομικό έτος 1995 και μετά, τούτο δε μολονότι η Επιτροπή επιβεβαίωσε στη συνέχεια την αρνητική διόρθωση.

Η θέση που εκφράζει η Επιτροπή ισοδυναμεί με αδικαιολόγητο πλουτισμό της, αν λη-

4 — Προσφυγή (σ. 2 και 3).

φθούν υπόψη τα διάφορα έξοδα αποθεματοποιήσεως τα οποία πραγματοποίησε το ιταλικό Δημόσιο σχετικά με τα εν λόγω αποθέματα καθ' όλη τη διάρκεια του οικονομικού έτους 995.

[...]

Κατά συνέπεια πρέπει [...] να ακυρωθεί η προτεινόμενη αρνητική διόρθωση κατά 26 282 760 219 ITL.»

Γ — *Εκτίμηση*

7. Πρέπει να υπομνησθεί ότι, βάσει του άρθρου 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, κάθε εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο πρέπει να αναφέρει το αντικείμενο της διαφοράς και συνοπτική έκθεση των προβαλλομένων ισχυρισμών. Κατά πάγια νομολογία[5], η ένδειξη αυτή πρέπει να είναι αρκούντως σαφής και ακριβής ώστε να μπορεί ο αντίδικος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του, ενδεχομένως, χωρίς πρόσθετα στοιχεία. Για να εξασφαλιστεί η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης είναι απαραίτητο, για να είναι παραδεκτή η προσφυγή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποιών αυτή στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικά, αλλά κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το ίδιο το δικόγραφο.

8. Εν προκειμένω, όμως, θεωρώ ότι η προσφυγή δεν ικανοποιεί αυτές τις ελάχιστες απαιτήσεις.

9. Από την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε η Ιταλική Δημοκρατία δεν καθίσταται δυνατός ο σαφής προσδιορισμός των νομικών και πραγματικών στοιχείων επί των οποίων αυτή στηρίζει το αίτημα ακυρώσεως. Ναι μεν είναι γεγονός ότι η Επιτροπή μπόρεσε να προβάλει λυσιτελώς την άμυνά της, χάρη στη γνώση του φακέλου και στον ρόλο που έχει στην προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία, πλην όμως επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Δικαστήριο, αντιθέτως, δεν είναι σε θέση να ασκήσει τον δικαστικό έλεγχό του βασιζόμενο σε μόνα τα στοιχεία που περιέχει η προσφυγή. Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι δεν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να υποκαταστήσει τον προσφεύγοντα, ή τον συνήγορό του, προσπαθώντας να ανεύρει και να εντοπίσει ο ίδιος, στα έγγραφα της δικογραφίας, τα στοιχεία που θα μπορούσε να θεωρήσει ότι μπορούν να δικαιολογήσουν τα αιτήματα που διατυπώνονται στην προσφυγή[6].

5 — Βλ., για παράδειγμα, απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1990 στην υπόθεση C-347/88, Επιτροπή κατά Ελλάδος (Συλλογή 1990, σ. I-4747, σκέψη 28) και της 31ης Μαρτίου 1992 στην υπόθεση C-52/90, Επιτροπή κατά Δανίας (Συλλογή 1992, σ. I-2187, σκέψεις 17 έως 19), καθώς επίσης και αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 6ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση T-195/95, Guérin automobiles κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-679, σκέψεις 20 έως 27), της 29ης Ιανουαρίου 1998 στην υπόθεση T-113/96, Dubois et Fils κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. II-125, σκέψεις 29 και 30), της 20ής Απριλίου 1999 στις υποθέσεις T-305/94 έως T-307/94, T-313/94 έως T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 και T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-931, σκέψεις 39 έως 43). Βλ., επίσης, τις διατάξεις του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 1993 στην υπόθεση T-85/92, De Hoe κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-523, σκέψεις 20 έως 26), της 29ης Νοεμβρίου 1993 στην υπόθεση T-56/92, Koelmann κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-1267, σκέψεις 21 έως 24), και της 1ης Ιουνίου 1999 στην υπόθεση T-73/99, Meyer κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-1739, σκέψεις 7 και 8).

6 — Βλ., για παράδειγμα, προπαρατεθείσα διάταξη Koelman κατά Επιτροπής (σκέψη 23).

10. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να κρίνει απαράδεκτο τον πρώτο λόγο ακυρώσεως.

II — Οι επιμέρους δημοσιονομικές διορθώσεις συνολικού ποσού 54 518 294 818 ITL για δαπάνες σχετικά με τα έξοδα αποθεματοποιήσεως σκληρού σίτου

Α — *Το νομικό πλαίσιο*

11. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2727/75 του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1975 [7], αποσκοπεί στην επίτευξη των στόχων της κοινής γεωργικής πολιτικής στον τομέα των σιτηρών και, ιδιαίτερα, στη σταθερότητα των αγορών [8]. Το άρθρο του 7 προβλέπει ότι οι οργανισμοί παρεμβάσεως, που έχουν οριστεί από τα κράτη μέλη, υποχρεούνται να αγοράζουν τα σιτηρά που τους προσφέρονται, εφόσον οι προσφορές ανταποκρίνονται σε ορισμένους όρους σχετικά με την ποιότητα των προϊόντων [9]. Για να γίνουν δεκτά, τα προϊόντα πρέπει να είναι «υγιή, ανόθευτα και ποιότητας σύμφωνης με τα συναλλακτικά ήθη» [10]. Η ποιότητα των προϊόντων καθορίζεται βάσει δειγμάτων που λαμβάνονται κατά την προσκόμιση των δημητριακών στον οργανισμό παρεμβάσεως [11].

12. Τα μέτρα αγοράς και αποθεματοποιήσεως των σιτηρών, που αναλαμβάνονται από τους οργανισμούς παρεμβάσεως, χρηματοδοτούνται από το ΕΓΤΠΕ [12], σύμφωνα με τη διαδικασία που ορίζει ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3492/90 του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 1990 [13].

13. Ο κανονισμός αυτός προβλέπει ότι οι εθνικοί οργανισμοί υποχρεούνται να καταρτίζουν ετήσιους λογαριασμούς για κάθε προϊόν που αποτελεί αντικείμενο μέτρου παρεμβάσεως δημόσιας αποθεματοποίησης [14]. Οι ετήσιοι λογαριασμοί πρέπει να περιέχουν, μεταξύ άλλων, τις δαπάνες σχετικά με την αποθεματοποίηση των προϊόντων. Το άρθρο 2 ορίζει ότι τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για να εξα-

7 — Κανονισμός περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των σιτηρών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/013, σ. 158).

8 — Τέταρτη αιτιολογική σκέψη.

9 — Η υποχρέωση αυτή διατηρήθηκε με το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1766/92 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1992, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των σιτηρών (ΕΕ L 181, σ. 21), ο οποίος αντικατέστησε τον κανονισμό 2727/75 από την περίοδο εμπορίας 1993/1994.

10 — Άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1569/77 της Επιτροπής, της 11ης Ιουλίου 1977, περί καθορισμού της διαδικασίας και των όρων αναλήψεως των σιτηρών από τους οργανισμούς παρεμβάσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/018, σ. 203). Οι υποχρεώσεις αυτές διατηρήθηκαν με το άρθρο 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 689/92 της Επιτροπής, της 19ης Μαρτίου 1992, περί καθορισμού της διαδικασίας και των όρων αναλήψης των σιτηρών από τους οργανισμούς παρέμβασης (ΕΕ L 74, σ. 18), ο οποίος αντικατέστησε τον κανονισμό 1569/77 από την 1η Ιουλίου 1992.

11 — Άρθρα 3 και 4 του κανονισμού 1569/77, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1022/90 της Επιτροπής, της 25ης Απριλίου 1990 (ΕΕ L 106, σ. 11). Η αρχή αυτή διατηρήθηκε με το άρθρο 3 του κανονισμού 689/92.

12 — Βλ. άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1883/78 του Συμβουλίου, της 2ας Αυγούστου 1978, περί των γενικών κανόνων χρηματοδοτήσεως των παρεμβάσεων από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/022, σ. 91).

13 — Κανονισμός για τον καθορισμό των στοιχείων που λαμβάνονται υπόψη στους ετήσιους λογαριασμούς για τη χρηματοδότηση των μέτρων παρεμβάσεως με τη μορφή δημόσιας αποθεματοποίησης από το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Προσανατολισμού και Εγγυήσεων, τμήμα Εγγυήσεων (ΕΕ L 337, σ. 3).

14 — Άρθρο 1, παράγραφος 1. Βλ., επίσης, άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1883/78.

σφαλίζουν την καλή διατήρηση των προϊόντων. Σύμφωνα με το άρθρο 5, οι ποσότητες που έχουν υποστεί φθορά λόγω των υλικών συνθηκών αποθήκευσης ή λόγω υπερβολικά μακροχρόνιας διατήρησης καταχωρίζονται λογιστικά ως εξελθούσες από το απόθεμα παρέμβασης κατά την ημερομηνία διαπίστωσης της απώλειας ή της φθοράς.

14. Η διαδικασία εφαρμογής του νομοθετήματος αυτού προβλέπεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 3597/90 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1990[15]. Το άρθρο 3, παράγραφος 2, στοιχείο γ', προβλέπει ότι, σε περίπτωση αλλοίωσης ή καταστροφής του προϊόντος λόγω κακών συνθηκών διατηρήσεως, η αξία του προϊόντος υπολογίζεται λογιστικά σύμφωνα με τους κανόνες της παραγράφου 1. Η παράγραφος 1 ορίζει ότι η αξία των ελλειπουσών ποσοτήτων υπολογίζεται «πολλαπλασιάζοντας τις ποσότητες αυτές με τη βασική τιμή παρέμβασης που ισχύει, για τον αντιπροσωπευτικά ποιοτικό τύπο, την πρώτη ημέρα της τρέχουσας οικονομικής χρήσης προσαυξημένη κατά 5 %». Περαιτέρω, το άρθρο 7 προβλέπει ότι, αν το προϊόν δεν πληροί τους όρους αποθεματοποίησης, οι σχετικές ποσότητες πρέπει να καταχωρίζονται λογιστικά ως πωλήσεις, στην τιμή που αγοράστηκαν. Τα έξοδα εισόδου, εξόδου και αποθεματοποίησης που έχουν καταχωριστεί λογιστικά για κάθε μία από τις ποσότητες που δεν έγιναν δεκτές αφαιρούνται και καταχωρίζονται ξεχωριστά. Προς τούτο, τα έξοδα αποθεματοποίησης υπολογίζονται πολλαπλασιάζοντας τις ποσότητες που δεν έγιναν δεκτές επί τον αριθμό των μηνών που έχουν παρέλθει μεταξύ της εισόδου και της εξόδου, επί το κατ' αποκοπήν ποσό και επί τη γεωργική ισοτιμία, που ισχύουν τον μήνα της εξόδου.

15 — Κανονισμός σχετικά με τους κανόνες λογιστικής καταχώρισης για τα μέτρα παρέμβασης που συνεπάγεται η αγορά, η αποθεματοποίηση και η πώληση γεωργικών προϊόντων από τους οργανισμούς παρέμβασης (ΕΕ L 350, σ. 43).

Β — *Τα πραγματικά περιστατικά*

15. Κατόπιν ελέγχου διενεργηθέντος τον Μάρτιο του 1995 εκ μέρους του Consorzio Controlli Integrati in Agricoltura (γεωργικού συνεταιρισμού ολοκληρωμένων ελέγχων, στο εξής: CCIA), προέκυψε ότι μια ποσότητα 122 709,192 τόνων σκληρού σίτου, αποθεματοποιημένη στις αποθήκες της εταιρίας Coop. San Giorgio[16], ήταν πολύ κακής ποιότητας.

16. Όσον αφορά μια ποσότητα 84 481,128 τόνων, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι ο σίτος δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να γίνει δεκτός στην παρέμβαση. Κατ' αυτήν, η κακή ποιότητα του προϊόντος υφίστατο ήδη κατά τον χρόνο της αγοράς. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7 του κανονισμού 3597/90, καταλόγισε συνεπώς εις βάρος των ιταλικών αρχών την τιμή αγοράς των επίδικων ποσοτήτων, καθώς και τα έξοδα αποθεματοποιήσεως που είχαν καταχωριστεί λογιστικά από την αρχή της περιόδου 1990/1991 μέχρι το τέλος του οικονομικού έτους 1995.

17. Όσον αφορά τους υπόλοιπους 38 228,064 τόνους, η Επιτροπή θεώρησε ότι η αλλοίωση του προϊόντος προέκυπτε από τις κακές

16 — Σημειωτέον ότι, στην Ιταλία, ο οργανισμός παρεμβάσεως — η Azienda di Stato per gli Interventi nel Mercato Agricolo (κρατικός οργανισμός για τις παρεμβάσεις στη γεωργική αγορά, στο εξής: AIMA) — μεταβίβασε την εξουσία πραγματοποιήσεως όλων των πράξεων αγοράς και αποθεματοποιήσεως των σιτηρών σε ιδιώτες επιχειρηματίες, οι οποίοι αποκαλούνται «enti assuntori» (βλ. ανακεφαλαιωτική έκθεση, σ. 89). Η εταιρία Coop. San Giorgio είναι ένας από αυτούς τους ιδιώτες επιχειρηματίες.

συνθήκες διατηρήσεως. Σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο γ', του κανονισμού 3597/90, καταλόγισε συνεπώς εις βάρος των ιταλικών αρχών την αντίστοιχη αξία της ποσότητας αυτής, καθώς και τα έξοδα αποθεματοποιήσεως που είχαν καταχωριστεί λογιστικά από τον Μάρτιο του 1995 μέχρι το τέλος του 1995. Το συνολικό ποσό της επιβληθείσας διορθώσεως ανέρχεται σε 54 518 294 818 ITL.

Γ — *Η προσφυγή*

18. Η Ιταλική Δημοκρατία αμφισβητεί τη διόρθωση αυτή. Προβάλλει δύο σειρές επιχειρημάτων, τα οποία αφορούν αντιστοίχως:

— παράβαση των άρθρων 2 και 7 του κανονισμού 3597/90, και

— πεπλανημένη εκτίμηση κατά τον υπολογισμό της ποσότητας των επίδικων προϊόντων.

19. Θα εξετάσω διαδοχικά έκαστο των σημείων αυτών.

1. Επί της παραβάσεως των άρθρων 2 και 7 του κανονισμού 3597/90

20. Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η πρώτη ποσότητα 84 481,128 τόνων σκληρού σίτου, όταν προσκομίστηκε στον οργανισμό παρεμβάσεως, πληρούσε όλες τις ποιοτικές προϋποθέσεις που απαιτεί ο κοινοτικός νομοθέτης. Προς τούτο, προσκομίζει 37 πιστοποιητικά αναλύσεων που πραγματοποίησε το ιδιωτικό εργαστήριο Consulchimica di Crotone (Ιταλία)[17], τα οποία πιστοποιούν την ποιότητα του προϊόντος κατά τον χρόνο της αγοράς του από τον αποθεματοποιητή. Η Ιταλική Δημοκρατία φρονεί ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή δεν μπορούσε να εφαρμόσει το άρθρο 7 του κανονισμού 3597/90 και να καταλογίσει τα έξοδα αγοράς και αποθεματοποιήσεως από την ημερομηνία αγοράς των προϊόντων. Η Επιτροπή θα έπρεπε να εφαρμόσει το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο γ', του κανονισμού 3597/90 και να καταλογίσει μόνον την αντιστοιχούσα αξία και τα έξοδα αποθεματοποιήσεως από την ημερομηνία της διαπιστώσεως της αλλοιώσεως του προϊόντος.

21. Προτού εξετάσω το επιχείρημα αυτό, πρέπει να υπενθυμιστούν οι αρχές που έχει θέσει η νομολογία του Δικαστηρίου όσον αφορά το βάρος της αποδείξεως στις διαφορές σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ.

22. Είναι γνωστό ότι το ΕΓΤΠΕ χρηματοδοτεί αποκλειστικά τις παρεμβάσεις που

17 — Παραρτήματα Β1 έως Β37 της προσφυγής.

πραγματοποιούνται σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανόνες στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών. Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει την ύπαρξη παραβάσεως των κανόνων της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών [18]. Η Επιτροπή υποχρεούται συνεπώς «να δικαιολογεί την απόφασή της με την οποία διαπιστώνει την έλλειψη ελέγχων ή το ανεπαρκές των θεσπισθέντων από τα οικεία κράτη μέλη ελέγχων» [19].

23. Το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος δεν μπορεί να απορρίψει τις διαπιστώσεις της Επιτροπής, χωρίς να στηρίξει τους ισχυρισμούς του σε στοιχεία που να αποδεικνύουν την ύπαρξη αξιόπιστου και επιχειρησιακού συστήματος ελέγχου [20]. Αν το κράτος μέλος δεν κατορθώσει να αποδείξει ότι οι διαπιστώσεις της Επιτροπής είναι ανακριβείς, οι διαπιστώσεις αυτές αποτελούν στοιχεία ικανά να γεννήσουν σοβαρές αμφιβολίες όσον αφορά τη θέσπιση ενός κατάλληλου και αποτελεσματικού συνόλου μέτρων εποπτείας και ελέγχου [21].

24. Εν προκειμένω, η Επιτροπή προσκομίζει διάφορα στοιχεία ικανά να δικαιολογήσουν την επίδικη διόρθωση. Έτσι, από τον φάκελο [22] προκύπτει ότι, για μια ποσότητα 84 481,128 τόνων σκληρού σίτου αποθεματοποιημένου από την εταιρία Coop. San Giorgio, το προϊόν δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις που επιβάλλουν οι διατάξεις του κανονισμού 1569/77. Η κακή ποιότητα του σίτου υφίστατο κατά τον χρόνο της εκ μέρους του αποθεματοποιητή αγοράς του. Από τον φάκελο προκύπτει επίσης ότι η διαπίστωση αυτή στηρίζεται στο αποτέλεσμα των αναλύσεων των δειγμάτων που ελήφθησαν τον Μάρτιο του 1995 από το CCIA στην εταιρία Coop. San Giorgio [23].

25. Όπως και η Επιτροπή [24], θεωρώ ότι τα 37 πιστοποιητικά που προσκόμισε η Ιταλική Δημοκρατία δεν είναι ικανά να ανατρέψουν τη διαπίστωση αυτή.

26. Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά την περίοδο εμπορίας 1990-1991, ο κανονισμός 1022/90 τροποποίησε τον κανονισμό 1569/77 προκειμένου να τονιστεί η ανάγκη να διασφαλιστεί η ανεξαρτησία του προσώπου που προβαίνει στη λήψη των δειγμάτων δημητριακών. Η τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1022/90 αναφέρει ρητώς ότι, στην περίπτωση κατά την οποία «ο οργανισμός παρέμβασης αναθέτει τις αρμοδιότητες σε τρίτο πρόσωπο, ο οργανισμός παρέμβασης πρέπει να εξασφαλίζει ότι το εν λόγω πρόσωπο εγγυάται την ανεξαρτησία του έναντι του προσφέροντος».

18 — Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 24ης Μαρτίου 1988 στην υπόθεση 347/85, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής (Συλλογή 1988, σ. 1749, σκέψη 16), της 19ης Φεβρουαρίου 1991 στην υπόθεση C-281/89, Ιταλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. I-347, σκέψη 19), της 6ης Οκτωβρίου 1993 στην υπόθεση C-55/91, Ιταλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-4813, σκέψη 13) και της 10ης Νοεμβρίου 1993 στην υπόθεση C-48/91, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. I-5611, σκέψη 14).

19 — Αποφάσεις της 12ης Ιουνίου 1990 στην υπόθεση C-8/88, Γερμανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-2321, σκέψη 23), και της 28ης Οκτωβρίου 1999 στην υπόθεση C-253/97, Ιταλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-7529, σκέψη 6).

20 — Αποφάσεις της 1ης Οκτωβρίου 1998 στην υπόθεση C-242/96, Ιταλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-5863, σκέψη 59), και της 28ης Οκτωβρίου 1999, Ιταλία κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα (σκέψη 7).

21 — Προπαρατεθείσες αποφάσεις της 12ης Ιουνίου 1990, Γερμανία κατά Επιτροπής (σκέψη 28), της 1ης Οκτωβρίου 1998, Ιταλία κατά Επιτροπής (σκέψη 59), και της 28ης Οκτωβρίου 1999, Ιταλία κατά Επιτροπής (σκέψη 7).

22 — Ανακεφαλαιωτική έκθεση (σ. 103).

23 — Idem.

24 — Υπόμνημα αντικρούσεως (σημεία 24 και 26) και υπόμνημα ανταπαντήσεως (σημεία 3 έως 5).

27. Αυτή όμως η προϋπόθεση ανεξαρτησίας δεν πληρούται εν προκειμένω. Συγκεκριμένα, δεν αμφισβητείται [25] ότι τα δείγματα που ανάλυσε το ιδιωτικό εργαστήριο Consulchimica di Crotone ελήφθησαν από τον ίδιο τον αποθεματοποιητή και όχι από ένα ανεξάρτητο πρόσωπο. Η Ιταλική Δημοκρατία αναγνωρίζει εξάλλου ότι το γεγονός αυτό μπορεί να βλάψει την αντικειμενικότητα των αποτελεσμάτων των αναλύσεων, καθόσον ο αποθεματοποιητής καλείται να αιτιολογήσει, ενώπιον του AIMA, την απόφαση αγοράς των δημητριακών, καθώς και την ενδεχόμενη αλλοίωση των προϊόντων που τελούν υπό καθεστώς αποθεματοποίησης.

28. Υπό τις συνθήκες αυτές, θεωρώ ότι τα πιστοποιητικά αναλύσεων που προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν είναι ικανά να ανατρέψουν τις διαπιστώσεις της Επιτροπής. Προτείνω συνεπώς στο Δικαστήριο να απορρίψει την πρώτη αιτίαση.

2. Επί της υπάρξεως πεπλανημένης εκτιμήσεως κατά τον υπολογισμό της ποσότητας των επίδικων προϊόντων

29. Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως υπολογίζοντας την υπόλοιπη ποσότητα σίτου σε 38 228,064 τόνους. Υποστηρίζει ότι, κατά τον έλεγχο που διενήργησε τον Μάρτιο του 1995, το CCIA διαπίστωσε ρητώς ότι η ποσότητα σίτου που κατείχε η εταιρία Coop. San Giorgio ανερχόταν σε 37 042,795 τόνους, ήτοι σε 1 185,269 τόνους λιγότερους από την ποσότητα που είχε λάβει υπόψη η Επιτροπή.

Μολονότι όμως οι ιταλικές αρχές κοινοποίησαν τον αριθμό αυτό στην Επιτροπή τον Μάρτιο του 1999, αυτή διατήρησε την επίδικη διόρθωση στο προταθέν επίπεδο, ήτοι στους 38 228,064 τόνους. Στον βαθμό αυτό συνεπώς η εν λόγω διόρθωση δεν είναι δικαιολογημένη.

30. Η επιχειρηματολογία της Ιταλικής Δημοκρατίας δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

31. Από τον φάκελο [26] προκύπει ότι, κατά τον έλεγχο που διενεργήθηκε τον Μάρτιο του 1995, το CCIA διαπίστωσε ότι μια ποσότητα 37 042,795 τόνων σκληρού σίτου αποθεματοποιημένη από την εταιρία Coop. San Giorgio ήταν κακής ποιότητας και ότι έλειπε μια άλλη ποσότητα 1 185,269 τόνων. Η Επιτροπή επέβαλε συνεπώς δημοσιονομική διόρθωση αφορώσα τις δύο αυτές ποσότητες, υπολογίζοντας την ίδια αξία τόσο για την αλλοιωμένη όσο και για την ελλείπουσα ποσότητα.

32. Εν προκειμένω όμως η Ιταλική Δημοκρατία δεν προβάλλει κανένα αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξη των επιχειρημάτων της. Περιορίζεται να αναφέρει ότι η έκθεση του CCIA είναι στην κατοχή της Επιτροπής [27]. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν κατορθώνει να αποδείξει ότι οι διαπιστώσεις της Επιτροπής είναι ανακριβείς, πρέπει να απορριφθεί η δεύτερη αιτίαση.

25 — Βλ. υπόμνημα αντικρούσεως (σημείο 26) και υπόμνημα απαντήσεως (σ. 2 και 3).

26 — Βλ., μεταξύ άλλων, έγγραφο αριθ. 22783 της Επιτροπής, της 25ης Μαρτίου 1999 (σημείο 8) (παράρτημα 5 της προσφυγής).

27 — Υπόμνημα απαντήσεως (σ. 3).

ΙΙΙ — Η πώληση σκληρού σίτου με προορισμό την Αλγερία

Α — *Το νομικό πλαίσιο και τα πραγματικά περιστατικά*

33. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2131/93 της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 1993 [28], προβλέπει ότι η διάθεση των σιτηρών που έχουν αγοραστεί από τους οργανισμούς παρεμβάσεως πρέπει να πραγματοποιείται στο πλαίσιο διαδικασιών δημοπρασίας.

34. Με τον κανονισμό (ΕΚ) 2668/94, της 31ης Οκτωβρίου 1994 [29], η Επιτροπή επέτρεψε στον ιταλικό οργανισμό παρεμβάσεως να προβεί σε δημοπρασία 148 000 τόνων σκληρού σίτου με σκοπό την εξαγωγή τους υπό μορφή σιμιγδαλιού προς την Αλγερία. Το άρθρο 11, παράγραφος 2, προέβλεπε ότι ο υπερθεματιστής έπρεπε να συστήσει εγγύηση 50 ECU ανά τόνο σκληρού σίτου για να ασφαλίσει την εκπλήρωση της υποχρεώσεως εξαγωγής και εισαγωγής των προϊόντων στην Αλγερία. Σύμφωνα με το ίδιο άρθρο, ένα πρώτο ποσό 25 ECU ανά τόνο έπρεπε να συσταθεί κατά την παράδοση του πιστοποιητικού εξαγωγής και ένα δεύτερο ποσό 25 ECU ανά τόνο έπρεπε να συσταθεί πριν από την ανάληψη των σιτηρών. Το άρθρο 11, παράγραφος 2, ανέφερε ότι το συνολικό ποσό της εγγυήσεως θα αποδεσμευόταν εντός 15 ημερών μετά την ημερομηνία κατά την οποία ο υπερθεματιστής θα προσκόμιζε την απόδειξη ότι το σιμιγδάλι είχε πράγματι φθάσει στην Αλγερία. Το άρθρο 11, παράγραφος 4, διευκρίνιζε ότι η καταβολή της τιμής αγοράς του σίτου, καθώς και η εξαγωγή του σιμιγδαλιού, εντός της καθορισθείσας προθεσμίας, συνιστούσε «πρωτογενή απαίτηση» κατά την έννοια του άρθρου 20 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2220/85 της Επιτροπής, της 22ας Ιουλίου 1985 [30]. Ο τελευταίος αυτός κανονισμός περιέχει τις διατάξεις που διέπουν το καθεστώς των εγγυήσεων που επιβάλλουν διάφοροι κοινοτικοί κανονισμοί στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής [31].

35. Στις 10 Μαρτίου 1995, η Επιτροπή τροποποίησε τον κανονισμό 2668/94 εκδίδοντας τον κανονισμό (ΕΚ) 545/95 [32]. Προέβλεψε ότι το συνολικό ποσό της εγγυήσεως θα αποδεσμευόταν εντός 15 ημερών μετά την ημερομηνία κατά την οποία ο υπερθεματιστής θα προσκόμιζε την απόδειξη ότι «έχει ικανοποιηθεί η πρωτογενής απαίτηση που αναφέρεται στην παράγραφο 4».

36. Εν προκειμένω, η Επιτροπή θεώρησε ότι η ιταλική διοίκηση είχε αποδεσμεύσει την εγγύηση που είχε συστήσει ένας από τους υπερθεματιστές, ήτοι η εταιρία Italgrani SpA, χωρίς η εταιρία αυτή να έχει προσκομίσει την απόδειξη της καταβολής της τιμής αγοράς των προϊόντων. Επέβαλε συνεπώς δημοσιονομική διόρθωση 1 923 101 478 ITL, αντιστοιχούσα στο ποσό της εγγυήσεως η οποία θα έπρεπε να είχε καταπέσει.

28 — Κανονισμός για τον καθορισμό των διαδικασιών και των όρων διάθεσης των σιτηρών που κατέχουν οι οργανισμοί παρέμβασης (ΕΕ L 191, σ. 76).

29 — ΕΕ L 284, σ. 45.

30 — Κανονισμός για τον καθορισμό των κοινών λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εγγυήσεων για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ L 205, σ. 5). Επί της εννοίας αυτής, βλ., μεταξύ άλλων, τις προτάσεις που διατύπωσα σήμερα στην υπόθεση C-177/00, Ιταλία κατά Επιτροπής (σημεία 106 και 107), η οποία είναι εκκρεμής ενώπιον του Δικαστηρίου.

31 — Πρώτη αιτιολογική σκέψη.

32 — ΕΕ L 55, σ. 27.

Β — *Η προσφυγή*

37. Η Ιταλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της ασφαλείας δικαίου. Κατ' αυτήν, η επίδικη διόρθωση στηρίζεται στο γεγονός ότι ο υπερθεματιστής δεν εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις που επιβάλλει το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2668/94, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 545/95. Ο τελευταίος όμως αυτός κανονισμός δεν ίσχυε κατά τον χρόνο των επίδικων πραγματικών περιστατικών. Η Επιτροπή εφάρμοσε συνεπώς το νομοθέτημα αυτό αναδρομικώς και παρανόμως.

38. Όπως και η Επιτροπή, θεωρώ ότι το επιχείρημα αυτό δεν ευσταθεί.

39. Από τον φάκελο [33] προκύπτει ότι, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η Ιταλική Δημοκρατία, η επίδικη διόρθωση δεν στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 2668/94, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 545/95. Αντιθέτως, η Επιτροπή θεώρησε ότι οι ιταλικές αρχές δεν μπορούσαν να αποδεσμεύσουν την εγγύηση της Italgrani SpA χωρίς αυτή να έχει εκπληρώσει τις υποχρεώσεις που επιβάλλει το άρθρο 11, παράγραφος 4, του κανονισμού 2668/94. Η τελευταία αυτή διάταξη όμως δεν τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 545/95, οπότε η αιτίαση που αφορά αναδρομική εφαρμογή της κοινοτικής νομοθεσίας πρέπει να απορριφθεί.

33 — Ανακεφαλαιωτική έκθεση (σ. 105).

40. Επιπλέον, βάσει των στοιχείων του φακέλου μπορεί να θεωρηθεί ότι η επίδικη διόρθωση ήταν νομίμως δικαιολογημένη. Σύμφωνα με το άρθρο 11, παράγραφος 4, του κανονισμού 2668/94, η καταβολή της τιμής αγοράς του σίτου, καθώς και η εξαγωγή του σιμιγδαλιού εντός της καθορισθείσας προθεσμίας, συνιστούσαν πρωτογενή απαίτηση υπό την έννοια του άρθρου 20 του κανονισμού 2220/85. Το άρθρο 21 του τελευταίου αυτού κανονισμού, που εφαρμόζεται εν προκειμένω [34], διευκρινίζει ότι η εγγύηση πρέπει να αποδεσμεύεται αμέσως μόλις παρασχεθεί η απόδειξη ότι έχουν τηρηθεί όλες οι πρωτογενείς απαιτήσεις. Αντιθέτως, το άρθρο 22 προβλέπει ότι η εγγύηση καταπίπτει υπέρ του οργανισμού παρεμβάσεως όταν η πρωτογενής απαίτηση δεν έχει τηρηθεί.

41. Εν προκειμένω όμως δεν αμφισβητείται ότι η εταιρία Italgrani SpA παρέλειψε να καταβάλει την τιμή αγοράς της ποσότητας σκληρού σίτου που της κατακυρώθηκε [35]. Στον βαθμό που ο υπερθεματιστής δεν τήρησε μια πρωτογενή απαίτηση, υπό την έννοια του άρθρου 20 του κανονισμού 2220/85, οι ιταλικές αρχές δεν μπορούσαν συνεπώς να αποδεσμεύσουν την εγγύηση την οποία αυτός είχε συστήσει.

42. Υπό τις συνθήκες αυτές, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει τον λόγο ακυρώσεως.

34 — Σύμφωνα με το άρθρο του 1, στοιχεία α', ο κανονισμός 2220/85 εφαρμόζεται στις εγγυήσεις που πρέπει να παρέχονται 'κατ' εφαρμογήν των διατάξεων του κανονισμού 2727/75.

35 — Βλ. ανακεφαλαιωτική έκθεση (σ. 105), προσφυγή (σ. 5) και υπόμνημα αντικρούσεως (σημεία 29 και 30).

IV — Η δημοσιονομική διόρθωση 9 965 368 843 ITL σχετικά με τις διαφορές στα αποθέματα μαλακού σίτου, κριθής και αραβοσίτου

Α — *Τα πραγματικά περιστατικά*

43. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής επέβαλαν δημοσιονομική διόρθωση, καθόσον διαπίστωσαν διαφορές στα αποθέματα μαλακού σίτου, κριθής και αραβοσίτου που είχαν δηλωθεί από τις ιταλικές αρχές μεταξύ του τέλους του οικονομικού έτους 1994 και της αρχής του οικονομικού έτους 1995.

44. Έτσι, όσον αφορά τον μαλακό σίτο, η ποσότητα που δηλώθηκε κατά τα τέλη του οικονομικού έτους 1994 ήταν 361 τόνοι, ενώ η ποσότητα που δηλώθηκε στην αρχή του οικονομικού έτους 1995 ήταν 636,3 τόνοι (ήτοι μια αύξηση κατά 275 τόνους). Όσον αφορά την κριθή, η ποσότητα που δηλώθηκε κατά τα τέλη του οικονομικού έτους 1994 ήταν 80 039,67 τόνοι, ενώ η ποσότητα που δηλώθηκε την αρχή του οικονομικού έτους 1995 ήταν 52 195,07 τόνοι (ήτοι μείωση κατά 27 844,6 τόνους). Τέλος, όσον αφορά τον αραβόσιτο, η ποσότητα που δηλώθηκε κατά τα τέλη του οικονομικού έτους 1994 ήταν 27 371,061 τόνοι, ενώ η ποσότητα που δηλώθηκε την αρχή του 1995 ανερχόταν σε 62 817,324 τόνους (ήτοι αύξηση κατά 35 446,263 τόνους).

45. Η Επιτροπή αποφάσισε συνεπώς να επιβαρύνει τις ιταλικές αρχές με την αξία λογιστικής μεταφοράς των πλεοναζουσών ποσοτήτων μαλακού σίτου και αραβοσίτου, καθώς και με την αξία που αντιστοιχούσε στις ελλείπουσες ποσότητες κριθής. Το συνολικό ποσό της διορθώσεως ανέρχεται σε 9 965 368 843 ITL.

Β — *Τα επιχειρήματα της Ιταλικής Δημοκρατίας*

46. Η Ιταλική Δημοκρατία φρονεί ότι οι επίδικες διορθώσεις δεν είναι βάσιμες. Προς στήριξη της απόψεώς της, αναπτύσσει τα ακόλουθα επιχειρήματα [36]:

«Η Ιταλική Κυβέρνηση παρατηρεί [...] ότι οι διορθώσεις αποθεμάτων προκύπτουν από το γεγονός ότι η ιταλική διοίκηση προέβη, τον Οκτώβριο του 1994, στην υποχρεωτική προσαρμογή σε σχέση με τα πραγματικά αποθέματα, όπως αυτά καθορίστηκαν κατόπιν του ελέγχου απογραφής που ενήργησε [...] η εταιρία CCIA.

[...]

[Η προσέγγιση της Επιτροπής είναι] καιροσκοπική, καθόσον συνίσταται στη μετατροπή του γεγονότος ότι η ιταλική διοίκηση ορθώς

36 — Προσφυγή (σ. 6).

προσάρμοσε τα λογιστικά αποθέματα προς τα αποθέματα που βρίσκονταν πράγματι στην αποθήκη σε οικονομικά πλεονεκτήματα γι' αυτήν. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή προσπορίζεται, αφενός, την "αξία λογιστικής μεταφοράς" λόγω της αυξήσεως των αποθεμάτων μαλακού σίτου και αραβοσίτου, χωρίς ωστόσο να πράττει το αυτό έναντι του ιταλικού κράτους όσον αφορά την κριθή [...] και, αφετέρου, την αξία που υπολογίστηκε βάσει του κανονισμού [...] 3597/90 κατόπιν της μειώσεως του αποθέματος κριθής, η οποία δεν προκύπτει από την πραγματική απώλεια του προϊόντος.

[...] αν έπρεπε να ακολουθηθεί η συλλογιστική της Επιτροπής, θα έπρεπε να αναγνωριστούν επίσης υπέρ της ιταλικής διοικήσεως οι ακόλουθες θετικές διορθώσεις:

1) Η επιστροφή στο ιταλικό κράτος της μειώσεως της αξίας της λογιστικής μεταφοράς με την οποία αυτό επιβαρύνθηκε στο πλαίσιο του οικονομικού έτους 1994, όσον αφορά 27 844,600 τόνους κριθής [...]·

2) τα τεχνικά έξοδα αποθεματοποιήσεως (θέση του προϋπολογισμού 1011.03) που οφείλονταν στο πλαίσιο του οικονομικού έτους 1994 επί των 35 446,263 τόνων αραβοσίτου που δηλώθηκαν επιπλέον και εντοπίστηκαν κατόπιν της αναλύσεως των ελέγχων απογραφής που διενήργησε η εταιρία CCIA, αύξηση προκύπτουσα από το ότι δεν ελήφθη υπόψη η ποσότητα αυτή στους πίνακες του ΕΓΤΠΕ στο πλαίσιο του οικονομικού έτους 1994·

3) τεχνικά έξοδα αποθεματοποιήσεως (θέση του προϋπολογισμού 1011.03) οφειλόμενα στο πλαίσιο των οικονομικών ετών 1992, 1993 και 1994 επί των 275 αποθεματοποιημένων τόνων μαλακού σίτου, λόγω της μη παραδόσεως του συνόλου των 5 000 τόνων μαλακού σίτου που έπρεπε να παρασχεθούν στο πλαίσιο της επισιτιστικής βοήθειας προς την Αλβανία τον Δεκέμβριο του 1992.»

Γ — *Εκτίμηση*

47. Κατά τη γνώμη μου, η επιχειρηματολογία της Ιταλικής Δημοκρατίας δεν πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Από την επιχειρηματολογία αυτή δεν καθίσταται δυνατός ο προσδιορισμός των νομικών και πραγματικών στοιχείων επί των οποίων η προσφεύγουσα στηρίζει το αίτημά της. Ναι μεν είναι αληθές ότι η Επιτροπή μπόρεσε να διατυπώσει την άμυνά της, χάρη στη θέση που κατέχει στο πλαίσιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, πλην όμως το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να ασκήσει τον δικαστικό έλεγχό του με βάση μόνο τα στοιχεία που παρέχονται με την προσφυγή. Συναφώς, υπενθυμίζω ότι δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να υποκαθιστά τον προσφεύγοντα, ή τον συνήγορό του, προσπαθώντας να αναζητήσει και να εντοπίσει το ίδιο τα στοιχεία που μπορούν να δικαιο-

λογήσουν τα αιτήματα που διατυπώνονται με την προσφυγή. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει συνεπώς να κριθεί απαράδεκτος.

V — Η δημοσιονομική διόρθωση 2 502 127 250 ITL, που αντιστοιχεί στο ποσό των διορθώσεων που πραγματοποιήθηκαν σε μια προηγούμενη μηνιαία δήλωση (μαλακός σίτος, κριθή και αραβόσιτος)

Α — *Τα πραγματικά περιστατικά*

48. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής επέβαλαν διόρθωση 2 502 127 250 ITL, με σκοπό να διορθώσουν ένα σφάλμα που διέπραξαν οι ιταλικές αρχές με την ετήσια δήλωση. Συγκεκριμένα, η ιταλική διοίκηση, όταν κατάρτισε τους ετήσιους πίνακες του ΕΓΤΠΕ για το οικονομικό έτος 1995, παρέλειψε να μεταφέρει τις διορθώσεις που πραγματοποίησε η Επιτροπή σε μια μηνιαία δήλωση, βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 7, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2776/88 της Επιτροπής, της 7ης Σεπτεμβρίου 1988 [37].

37 — Κανονισμός για τα στοιχεία που πρέπει να διαβιβάζουν τα κράτη μέλη για την ανάληψη των δαπανών που χρηματοδοτούνται στα πλαίσια του τμήματος Εγγυήσεων του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ) (ΕΕ L 249, σ. 9).

Β — *Τα επιχειρήματα της Ιταλικής Δημοκρατίας*

49. Η Ιταλική Δημοκρατία φρονεί ότι η Επιτροπή, πραγματοποιώντας την επίδικη διόρθωση, της επέβαλε διττή κύρωση. Προβάλλει τα ακόλουθα επιχειρήματα [38]:

«1) Με τη 12η μηνιαία δήλωση για το οικονομικό έτος 1995, η ιταλική διοίκηση παρέσχε, με τους πίνακες 8, πρώτη γραμμή, και 52, τριακοστή γραμμή, τα ακόλουθα στοιχεία:

— αποθέματα αραβοσίτου, την 1η Οκτωβρίου 1994, ίσα προς 27 371,061 τόνους,

— τεχνικά έξοδα (θέση του προϋπολογισμού 1011.006): 472 481 200 ITL,

38 — Προσφυγή (σ. 7 και 8).

— χρηματοοικονομικά έξοδα (θέση του προϋπολογισμού 1012.006): 141 376 660 ITL,

— λοιπά έξοδα (θέση του προϋπολογισμού 1013.006): 2 946 864 571 ITL·

2) με το έγγραφο αριθ. 12367, της 19ης Μαρτίου 1996 (βλ. το έγγραφο E1), οι υπηρεσίες της Επιτροπής ενημέρωσαν τις ιταλικές αρχές σχετικά με την ανάγκη πραγματοποιήσεως, για το οικονομικό έτος 1995, των προβλεπομένων στον κανονισμό [...] 2776/88 διορθώσεων, οι οποίες προκύπτουν από την εκ μέρους της Επιτροπής μη αναγνώριση των εξόδων που αναφέρθηκαν ανωτέρω [...], καθόσον οι εν λόγω υπηρεσίες είχαν γνωστοποιήσει, με το έγγραφο αριθ. 22990, της 14ης Ιουνίου 1995, την απόφασή τους να μη δεχθούν τους επί μαχους 27 371,061 τόνους προκειμένου να υπάρξει δημόσια παρέμβαση, λόγω της αλλοιώσεώς τους που προκλήθηκε από φυσική καταστροφή επελθούσα στην εταιρία Cavalli·

3. εν συνεχεία, κατά την εκκαθάριση των λογαριασμών του οικονομικού έτους 1994, αποφασίστηκε, με βάση τη διαδικασία συμβιβασμού, όσον αφορά τον όγκο του αραβοσίτου που ήταν αποθεματοποιημένος στην εταιρία Cavalli, να επιβαρυνθεί η ιταλική διοίκηση με δύο "αρνητικές διορθώσεις" (448 148 256 ITL και 123 262 537 ITL) καθώς και με μια "θετική διόρθωση" 8 132 491 172 ITL, οι οποίες αναφέρονται όλες, όπως πρέπει, στο σημείο 4.5.1.3.2 της ανακεφαλαιωτικής εκθέσεως (παράρτημα II).

Εντεύθεν προκύπτει ότι η "αρνητική διόρθωση" που προτάθηκε βάσει του άρθρου 9 του κανονισμού [...] 2776/88 είναι αβάσιμη, στον βαθμό που, αφενός, αντιφάσκει προς τις αποφάσεις που ελήφθησαν κατά τη διαδικασία συμβιβασμού για το οικονομικό έτος 1994 και, αφετέρου, συνεπάγεται, εις βάρος της ιταλικής διοικήσεως, την επιβολή διττής κυρώσεως, η οποία ισοδυναμεί με τα εξής ποσά:

— 472 481 200 ITL για τη θέση του προϋπολογισμού 1011.006,

— 141 376 660 ITL για τη θέση του προϋπολογισμού 1012.006 και

— 2 946 864 571 ITL για τη θέση του προϋπολογισμού 1013.006.»

Γ — *Εκτίμηση*

50. Η επιχειρηματολογία της Ιταλικής Δημοκρατίας δεν πληροί τις προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 38, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Από την επιχειρηματολογία αυτή δεν καθίσταται δυνατός ο προσδιορισμός των νομικών και πραγματικών στοιχείων επί των οποίων η προσφεύγουσα στηρίζει το αίτημά της. Ναι μεν είναι αληθές ότι η Επιτροπή μπόρεσε να διατυπώσει την άμυνά της, χάρη στη θέση που κατέχει στο πλαίσιο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας, πλην όμως το Δικαστήριο δεν είναι σε θέση να ασκήσει τον δικαστικό έλεγχό του με βάση μόνο τα στοιχεία που παρέχονται με την προσφυγή. Όπως είδαμε ανωτέρω, υπενθυμίζω ότι δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να υποκαθιστά τον προσφεύγοντα, ή τον συνήγορό του, προσπαθώντας να αναζητήσει και να εντοπίσει το ίδιο τα στοιχεία που μπορούν να δικαιολογήσουν τα αιτήματα που διατυπώνονται με την προσφυγή. Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει συνεπώς να κριθεί απαράδεκτος.

VI — Η τακτοποίηση των τιμολογίων πωλήσεως δημητριακών στη δημόσια παρέμβαση

51. Η Ιταλική Δημοκρατία προβάλλει έναν τελευταίο λόγο ακυρώσεως ο οποίος, όπως και η ίδια αναφέρει[39], δεν αφορά την προσβαλλόμενη απόφαση. Εξηγεί ότι, κατά τη διαδικασία συμβιβασμού, υπέβαλε ένα αίτημα να της χορηγηθεί το ποσό των 11 952 457 079 ITL λόγω της τακτοποιήσεως των τιμολογίων της πωλήσεως δημητριακών στη δημόσια παρέμβαση. Υποστηρίζει ότι, αν δεν της χορηγηθεί το ποσό αυτό από την Επιτροπή, θα υποστεί διττή κύρωση.

52. Κατά το άρθρο 38, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, κάθε εισαγωγικό της δίκης δικόγραφο πρέπει να περιέχει τα αιτήματα του προσφεύγοντος. Εν προκειμένω όμως ο λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η Ιταλική Δημοκρατία στρέφεται κατά πράξεως της οποίας δεν ζητεί την ακύρωση με τα αιτήματά της. Ο λόγος αυτός ακυρώσεως είναι συνεπώς απαράδεκτος.

VII — Τα δικαστικά έξοδα

53. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Ιταλικής Δημοκρατίας και αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

39 — Προσφυγή (σ. 8).

VIII — Πρόταση

54. Κατόπιν των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την προσφυγή·

2) να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.